ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ D. ELFER

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

ΕΣΑ σὲ λίγα χρόνια, ἡ Λιζέττα εἶχε κηδέψει τὸν πρῶτο της σύζυγο κ' εἶχε παντρευτεῖ γιὰ δεύτερη φορὰ μὲ τὸ λοχαγὸ Ντεμάν. Τὸν ἀγαποῦσε πολύ, μὰ κ' ἐκεῖνος τὴν ἐλάτρευε.

Ἦταν τόσο χαριτωμένη ἡ Λιζέττα ! Τόσο ὤμορφη !... Μὲ μιὰ χάρι καὶ μιὰ ἀφέλεια παιδικὴ καὶ μ' ἀνθηρότατο πρόσωπο, ὥστε φαινότανε πολὺ νεώτερη ἀπ' ὅτι ἦταν πραγματικῶς. Τὸ χαϊδευτικό της ὄνομα τῆς ταίριαζε μιὰ χαρά : «Λιζέττα». Ἦταν μιὰ κοικλίτσα ζωντανή. Κι' ἦταν τόσο εὐχαριστημένη μὲ τὸ δεύτερο ἄντρα της, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε μ' ἕνα βαθὺ καὶ τρυφερὸ ἔρωτα, μ' ἕνα αἴσθημα ἀνάμικτο ἀπὸ ἔρωτα καὶ στοργή.

Μὰ δὲν ἦταν δυστυχισμένη καὶ στὸν πρῶτο της γάμο ἡ Λιζέττα. Ὄχι ! Ἦταν πολὺ καλὸς κι' ὁ πρῶτος της ἄντρας, ὁ ταγματάρχης Λεμάν. Μόνο ποὺ ἦταν λίγο ζηλιάρης. Κι' ὅμως ἡ Λιζέττα εἶχε ζήσει μαζύ του λίγα, ἀλλὰ εὐτυχισμένα χρόνια. Κι' ὅταν ἔφτασε ἡ εἴδησις ὅτι ὁ Λεμὰν σκοτώθηκε στὸν πόλεμο, ἡ καϋμένη ἡ Λιζέττα παρ' ὀλίγο νὰ τρελλαθῆ. Ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα, καὶ δὲν ἤθελε νὰ δῆ κανένα ἄνδρα πειὰ στὸν κόσμο.

Μὰ ἦταν ἀκόμα πολὺ νέα γιὰ νὰ ἀρνηθῆ γιὰ πάντα τὴ ζωή.

Κι' ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρό, γνώρισε τὸ λοχαγὸ Ντεμάν, ἡ πονεμένη της καρδιὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῆ τὸ βάλσαμο τῆς παρηγοριᾶς ποὺ τῆς πρόσφερε ὁ νέος κι' ὡραῖος ἀξιωματικός.

Ἔτσι σὲ λίγον καιρὸ παντρεύτηκαν.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ Λιζέττα ξέχασε τὸν πρῶτο της ἄντρα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν τὴν εἶχε ξεχάσει, φαίνεται...

Γιατί κάθε τόσο, ἡ Λιζέττα τὸν ἔβλεπε στὸν ὕπνο της.

Τὸν ἔβλεπε νἄρχεται πρὸς αὐτὴ ντυμένος μὲ τὴ στρατιωτική του στολὴ καὶ κρατῶντας ἕνα ξύλινο μαῦρο σταυρό, ἐπάνω στὸν ὁποῖο ἦσαν χαραγμένα αὐτὰ τὰ λόγια :

«ΕΔΩ ΑΝΑΠΑΥΕΤΑΙ Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΛΕΜΑΝ,
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΑΠΟΙΚΙΑΚΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΠΕΣΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΤΗ 16η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1917».

Ἡ Λιζέττα διέκρινε καλὰ αὐτὰ τὰ γράμματα πάνω στὸ σταυρό. Ὁ πρῶτος της ἄντρας παρουσιαζότανε μπροστά της τόσο ζωηρός, ὁλοζώντανος ! Κι' ἡ φτωχὴ γυναῖκα πετιότανε τρομαγμένη ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη. Ὁ δεύτερος ἄντρας της, ὁ Ντεμάν, δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη τί πάθαινε ἡ γυναῖκα του καὶ ταραζότανε ἔτσι ξαφνικά, μέσα σὼν ὕπνο της. Γιατί ἡ Λιζέττα δὲν τοῦ εἶχε πεῖ ποτὲ τί βλέπει στὰ ὄνειρά της...

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο ὅμως τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρη πολύ, δηλητηρίαζε τὴν εὐτυχία της.

Ὁ πνευματικός της, στὸν ὁποῖο τὸ διηγήθηκε, τῆς εἶπε ὅτι πρέπει νὰ προσεύχεται πολὺ γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ Λεμάν, νὰ κάνη λειτουργίες, νὰ διαβάση τρισάγια. Ἡ Λιζέττα ἔκανε καὶ λειτουργίες καὶ ἐλεημοσύνες, ὅσες μποροῦσε, καὶ προσευχότανε μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ πρώτου της συζύγου.

Τὴν ἑπομένη μάλιστα μιᾶς νύχτας, ποὺ τὸν εἶχε ἰδεῖ πάλι νἄρχεται κοντά της, ἐπεκαλέστηκε τὴν ἴδια του τὴν ψυχή :

— Ἀγαπημένε μου Ἀλβέρτε, ψιθύριζε γονατισμένη κάτω, σὲ ἱκετεύω μὴ μοῦ ταράζεις τὸν ὕπνο μου μὲ τὴν ἐμφάνισί σου. Τί θέλεις πειὰ ἀπὸ μένα ; Σ' ἀγάπησα κι' ἐσένα ἄλλοτε πολύ, ὑπέφερα τόσο γιὰ τὸ θάνατό σου, σ' ἐπένθισα εἰλικρινῶς... Τί θέλεις ἀκόμα ; Τί ἔρχεσαι νὰ μοῦ ζητήσης ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο ; Θέλεις νὰ μὲ χωρίσης ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖο ἀνήκω τώρα ; Λυπήσου με, καὶ ἄφησέ με ἥσυχη. Τώρα ποὺ εἶσαι μόνο ψυχή, λυτρωμένη ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ὕλης, δὲν πρέπει νὰ ζηλεύης... Ἤμουν πολὺ νέα, ὅταν σ' ἔχασα, ὥστε δὲν μοῦ ἦταν δυνατὸν νὰ ζήσω ὁλομόναχη. Πρέπει μάλιστα νὰ εὐγνωμονῆς τὸν Ἀνδρέα—ἂν μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα—γιατί αὐτὸς μὲ κράτησε στὴ ζωή. Ἀλβέρτε, σ' ἐξορκίζω στὴν ἀγάπη ποὺ μᾶς συνέδεε ἄλλοτε, στὴν ἀνάμνησι τῆς πρώτης μας ζωῆς, μὴ μὲ βασανίζεις μὲ τὴ σιωπηλὴ καὶ ἀμείλικτη ἐμφάνισί σου... Ἤ, ἐπὶ τέλους, ἂν δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης χωρὶς ἐμένα, πάρε με μαζύ σου καὶ πάψε νἄρχεσαι νὰ μὲ τρομάζης στὸν ὕπνο μου. Θὰ τρελλαθῶ στὸ τέλος... Δὲ μπορῶ πειά !...

Ἐνόσῳ ἡ Λιζέττα ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, τῆς φαινότανε ὅτι ὁ Ἀλβέρτος ἦταν ἐκεῖ καὶ τὴν ἄκουγε. Αἰσθανότανε τὴ μυστική του παρουσία. Κι' ὅταν τελείωσε τὴ δέησί της, τῆς φάνηκε ὅτι ἄκουσε ἕνα παράξενο κι' ἐλαφρὸ ἦχο. Ἔτσι, σὰν τὰ βήματα κάποιου ποὺ φεύγει σιγὰ-σιγά...

Ἡ Λιζέττα ἀνατρίχιασε σύγκορμη καὶ πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο ποὺ προσευχότανε. Πῆγε στὴν τραπεζαρία, ὅπου ὁ Ἀνδρέας καθότανε σιμὰ στὸ παράθυρο καὶ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του.

Ἡ Λιζέττα πῆγε κοντά του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε σὰν νὰ ἤθελε νὰ ξεχάση στὰ φιλιά του καὶ στὴν ἀγάπη του τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀνησυχία ποὺ τὴν βασάνιζε.

Ὁ Ἀνδρέας τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε, λέγοντας...

Ὁ Ἀνδρέας χάϊδεψε χαμογελῶντας τὰ ὡραῖα ξανθά της μαλλιά, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε κι' αὐτὸς λέγοντας :

— Λιζέττα εἶσαι πολὺ νευρικὴ τελευταῖα. Πρέπει νὰ πᾶμε στὴν ἐξοχὴ γιὰ κάμποσον καιρό.

Πράγματι σὲ μιὰ βδομάδα ἔφυγαν γιὰ τὴν ἐξοχή.

Ἡ Λιζέττα εἶχε ξανάβρει πειὰ τὴν ὑγεία της καὶ τὴν ἡσυχία της. Εἶχε γίνει πάλι χαρούμενη κι' ἀμέριμνη σὰν πρῶτα.

Ἀλλὰ μιὰ νύχτα ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθεῖ εὐτυχισμένη ἐπάνω στὸ στῆθος τοῦ ἀνδρός της, εἶδε πάλι τὸν Ἀλβέρτο νὰ τὴν πλησιάζη.

Στὸ χέρι του κρατοῦσε πάλι ἕνα σταυρό. Ἀλλὰ ὄχι μαῦρο καὶ ξύλινο. Ὁ σταυρὸς ποὺ κρατοῦσε αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν πέτρινος καὶ εἶχε ἐπάνω του χαραγμένη μὲ μαῦρα γράμματα τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή :

«ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ Η ΛΙΖΕΤΤΑ ΝΤΕΜΑΝ
ΘΑΝΟΥΣΑ ΤΗΝ 10ην ΙΟΥΝΙΟΥ 1926».

Ἡ Λιζέττα τινάχτηκε ἀπ' τὸν ὕπνο της τρομαγμένη καὶ κύτταξε τὸ ἡμερολόγιο ποὺ κρεμόταν ἀντίκρυ της στὸν τοῖχο. Ἦταν ἡ δη Ἰουνίου 1926. Ὥστε δὲν τῆς ἔμεναν παρὰ μόνο πέντε μέρες γιὰ νὰ ζήση ἀκόμα. Ἄρχισε νὰ τρέμη ὁλόκληρη καὶ νὰ θρηνῆ.

Τρομαγμένος ὁ Ἀνδρέας τὴ ρώτησε τί ἔχει.

Καὶ τότε ἡ Λιζέττα τοῦ μίλησε γιὰ τὰ τρομερὰ κ' ἀλλόκοτα ὄνειρά της καὶ ἰδίως γιὰ τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδε πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Ἀνδρέας προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάση. Τῆς εἶπε πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν μποροῦσαν νἄχουν καμμιὰ σημασία. Ἦσαν ὄνειρα καὶ τίποτε περισσότερο. Τὶς ἑπόμενες μέρες ἡ Λιζέττα ἦταν πολὺ μελαγχολική. Εἶχε τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ πέθαινε στὶς 10 Ἰουνίου.

Τέλος ἔφτασε κ' ἡ μέρα αὐτή. Ὁ Ἀνδρέας γιὰ νὰ διασκεδάση τὴ Λιζέττα τὴν πῆρε καὶ πῆγαν ἐκδρομὴ στὸ γειτονικὸ χωριό. Πέρασαν θαυμάσια τὴν ἡμέρα τους καὶ τὸ βράδυ μπῆκαν στὸ τραῖνο γιὰ νὰ γυρίσουν σπίτι. Ἡ Λιζέττα ἦταν καταχαρούμενη. Ἀκουμποῦσε στὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ καὶ κύτταζε ἔξω, τὰ τοπεῖα.

Μὰ ἔξαφνα... τόσο ἔξαφνα, Θεέ μου, ἡ πόρτα τοῦ βαγονιοῦ, ἐπάνω στὴν ὁποία ἀκουμποῦσε ἡ Λιζέττα, ἄνοιξε κ' ἡ νεαρὴ γυναῖκα γκρεμίστηκε ἔξω, ἐνῶ τὸ τραῖνο προχωροῦσε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα !... Ἔξαλλος, κατασυγκινημένος, ἀφάνταστα ταραγμένος ὁ Ἀνδρέας, τράβηξε τὸ σχοινὶ τοῦ κουδουνιοῦ τοῦ κινδύνου.

Τὸ τραῖνο σταμάτησε...

Μὰ ὅταν ἔτρεξαν στὸ μέρος ποὺ ἔπεσε ἡ Λιζέττα, τὴν βρῆκαν ξαπλωμένη κάτω ἀναίσθητη. Εἶχε κτυπήσει κατάστηθα κ' ἀπὸ τὰ χείλη της ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα !...

Ὁ Ἀνδρέας, τρελλὸς ἀπ' τὴ λύπη του, φιλοῦσε τὰ ματωμένα της χείλη, θέλοντας νὰ τῆς δώση ζωή. Μὰ ἦταν ἀργὰ πειά.

Ἡ Λιζέττα ἦταν νεκρή, γιὰ πάντα νεκρή !...

μα... Μιὰ μεγάλη δόσις χλωράλης ἔκανε καλὰ τὴ δουλειά της.... Τὴ Μάρθα τὴ βρήκανε νεκρὴ στὴ καμπίνα της. Ὅλες ἡ προσπάθειες τῶν γιατρῶν νὰ τὴν ἐπαναφέρουν στὴ ζωή, πῆγαν χαμένες....

Αὐτὸ ἦταν. Τὴν ἄλλη μέρα, ἔπεσα ἄρρωστος βαρειά. Πέρασε ἕνας μῆνας ὥσπου νὰ συνέλθω. Μοῦχε κοστίσει τρομερὰ αὐτὴ ἡ περιπέτεια. Κι' εἶχα χάσει πειὰ κάθε ἐπιθυμία νὰ μείνω καὶ νὰ ἐργασθῶ στὴ Βραζιλία. Καὶ μόλις ἔννοιωσα τὸν ἑαυτό μου σὲ κατάστασι νὰ ταξειδέψη, πῆρα τὸ πρῶτο βαπόρι καὶ γύρισα πίσω ἐδῶ. Αὐτὴ εἶν' ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀγάπης μου. Τώρα, ἡ καρδιά μου ἔχει πειὰ ραγίσει, τὸ κορμί μου ἔχει γεράσει. Δὲ θὰ ζήσω καὶ πολὺ ἀκόμα....

***

Ὁ φτωχὸς ὁ Χάρρυ !... Μιλοῦσε σὰν νὰ προαισθανόταν τὸ θάνατό του. Σὲ λίγες μέρες, σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ κάναμε μαζὺ στὶς Ἄλπεις, ἔπεσε ἀπὸ ἕνα ὕψος πενῆντα μέτρων σ' ἕνα γκρεμὸ καὶ σκοτώθηκε. Ἕνα πλευρὸ τοῦχε τριτπήσει τὴν καρδιά... Εἶχε πέσει ὅμως τυχαίως, ἢ εἶχε αὐτοκτονήσει ; Δὲν ἦταν κανεὶς κοντά του τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κ' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθουμε ποτέ...